

Opinia
do ustawy o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych
terenach narciarskich
(druk nr 1276)

I. Cel i przedmiot ustawy

Celem ustawy jest określenie warunków bezpieczeństwa oraz obowiązków osób przebywających w górach oraz na zorganizowanych terenach narciarskich, wskazanie podmiotów odpowiedzialnych za zapewnienie bezpieczeństwa osobom przebywającym w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich, wskazanie podmiotów uprawnionych do wykonywania ratownictwa górskiego i ratownictwa na zorganizowanych terenach narciarskich, zakres obowiązków i uprawnień takich podmiotów oraz zasady finansowania ich działalności, a także zasady nadzoru i kontroli nad ratownictwem górskim.

W opinii wnioskodawców nowe rozwiązana są niezbędne "w związku z rosnącym stale zainteresowaniem turystyką i sportami górskimi, wśród turystów krajowych i zagranicznych a co za tym idzie dynamicznym rozwojem infrastruktury związanej z uprawianiem form aktywności górskiej". W uzasadnieniu zwraca się uwagę, iż "problematyka bezpieczeństwa w górach dotyczy już nie tylko turystów ale tysiące osób uprawiających masowo w górach: narciarstwo i snowboarding, kolarstwo górskie, speleologię, wspinaczkę skalną, canyoning i paragliding oraz sporty motorowe".

Dotychczas problematyka bezpieczeństwa osób przebywających w górach oraz regulacje dotyczące ratownictwa w górach regulowane były: ustawą z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie oraz czasowo utrzymanymi w mocy rozporządzeniami: Rady Ministrów z dnia 6 maja 1997 r. w sprawie określenia warunków bezpieczeństwa osób przebywających w górach, pływających, kąpiących się i uprawiających sporty wodne oraz Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków i uprawnień

specjalistycznych organizacji ratowniczych, warunków ich wykonywania przez inne organizacje ratownicze oraz rodzaju i wysokości świadczeń przysługujących ratownikom górskim i wodnym w związku z udziałem w akcji ratowniczej. Regulacje te w opinii wnioskodawców są niewystarczające.

Przez "góry" ustawodawca rozumie obszar Beskidu Niskiego, Beskidu Wyspowego, Beskidu Średniego, Beskidu Sądeckiego, Beskidu Żywieckiego, Beskidu Małego, Beskidu Śląskiego, Bieszczadów, Gorców, Pienin, Sudetów Wschodnich, Sudetów Środkowych, Sudetów Zachodnich, Tatr, pasma Spisko-Gubałowskiego oraz Wyżyny Krakowsko-Wieluńskiej z wyłączeniem obszarów jednostek osadniczych i dróg publicznych. Natomiast zorganizowanym terenem narciarskim - w myśl ustawy - są ogólnie udostępnione i odpowiednio naśnieżone lub z odpowiednio przygotowanym sztucznym podłożem, oznaczone i zabezpieczone tereny przeznaczone do uprawiania narciarstwa lub snowboardingu, znajdujące się przy urządzeniach transportu linowego lub taśmowego przeznaczonych do transportu osób, a także narciarskie trasy biegowe oraz parki narciarskie i pólka ćwiczebne.

Opiniowana ustawa m.in.:

- 1) rozgranicza ratownictwo górskie i ratownictwo narciarskie;
- 2) wskazuje podmioty, których zadaniem jest zapewnienie warunków bezpieczeństwa w górach i określa na czym realizacja tego zadania ma polegać (zadanie to przypisano: ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych, organom jednostek samorządu terytorialnego, na terenie których wykonywane jest ratownictwo górskie, dyrekcji parków narodowych i krajobrazowych położonych na obszarze gór, a także osobom fizycznym, osobom prawnym oraz jednostkom organizacyjnym nieposiadającym osobowości prawnej, prowadzącym w górach zorganizowaną działalność w zakresie sportu, rekreacji lub turystyki);
- 3) nakłada na osoby przebywające w górach obowiązek zachowania należytej staranności oraz określa przykładowo co należy rozumieć przez zachowanie należytej staranności;
- 4) przyjmuje zasadę, iż ratownictwo górskie będą mogły wykonywać wyłącznie podmioty, które uzyskają zgodę ministra właściwego do spraw wewnętrznych (ustawa określa procedurę uzyskania takiej zgody);
- 5) określa na czym mogą polegać działania ratownicze w ramach ratownictwa górskiego;
- 6) formułuje katalog zadań podmiotów uprawnionych do wykonywania ratownictwa górskiego oraz obowiązki ratowników górskich (w tym zasady prowadzenia rejestru działań ratowniczych);

- 7) określa zasady zlecania podmiotom uprawnionym do wykonywania ratownictwa górskiego realizacji zadań publicznych z zakresu ratownictwa górskiego oraz finansowania tych zadań z budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego;
- 8) przyjmuje zasadę, iż za zapewnienie warunków bezpieczeństwa osób przebywających na zorganizowanych terenach narciarskich odpowiedzialnym jest podmiot zarządzający tymi terenami;
- 9) definiuje na czym polegać ma zapewnienie warunków bezpieczeństwa na zorganizowanych terenach narciarskich;
- 10) określa zasady organizowania terenów narciarskich, w tym szczegółowe obowiązki zarządzającego terenem narciarskim;
- 11) przyjmuje zasadę, w myśl której osoba uprawiająca narciarstwo zjazdowe lub snowboarding na zorganizowanym terenie narciarskim, do ukończenia 16 roku życia, obowiązana jest używać w czasie jazdy kasku ochronnego konstrukcyjnie do tego przeznaczonego;
- 12) zabrania uprawiania narciarstwa lub snowboardingu na zorganizowanym terenie narciarskim w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego;
- 13) nakłada na osoby uprawiające narciarstwo lub snowboarding na zorganizowanym terenie narciarskim obowiązek zachowania należytej staranności oraz określa przykładowo co należy rozumieć przez zachowanie należytej staranności;
- 14) przyjmuje zasadę, iż organizacja i finansowanie działań ratowniczych w ramach ratownictwa narciarskiego należy do zarządzającego zorganizowanym terenem narciarskim (będzie ono mogło być zlecone podmiotowi uprawnionemu do wykonywania ratownictwa górskiego);
- 15) wskazuje kto może podejmować działania ratownicze w ramach ratownictwa narciarskiego oraz określa na czym mogą one polegać;
- 16) określa zasady prowadzenia rejestru wypadków na zorganizowanym terenie narciarskim;
- 17) przyjmuje, iż nadzór nad ratownictwem górskim sprawować będzie minister właściwy do spraw wewnętrznych (ustawa określa katalog czynności nadzorczych, które będzie mógł podjąć minister oraz tryb przeprowadzania kontroli podmiotu uprawnionego do wykonywania ratownictwa górskiego);
- 18) uznaje za wykroczenie uprawianie narciarstwa lub snowboardingu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego;

19) przyjmuje, że za uprawianie narciarstwa lub snowboardingu przez osobę, która nie ukończyła 16 roku życia, bez odpowiedniego kasku, odpowiadała będzie karnie osoba na której spoczywa obowiązek opieki lub nadzoru nad nieletnim.

Konsekwencją uchwalenia opiniowanej ustawy są zmiany w ustawach: z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym oraz z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie.

W przepisach przejściowych przyjęto, iż w okresie roku od dnia wejścia w życie opiniowanej ustawy ratownictwo narciarskie będzie mógł wykonywać ratownik górski, ratownik medyczny, lekarz systemu, pielęgniarka systemu w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym lub osoba posiadająca ważne zaświadczenie o ukończeniu kursu w zakresie kwalifikowanej pierwszej pomocy. Ponadto osoby, które uzyskały uprawnienia ratownika górskiego na podstawie przepisów dotychczasowych, zachowają swoje uprawnienia, a osoby, które rozpoczną uzyskiwanie uprawnień ratownika górskiego z zakresu ratownictwa górskiego przed dniem wejścia w życie nowej ustawy, kontynuować będą uzyskiwanie uprawnień na podstawie dotychczasowych przepisów. W przepisach przejściowych przesądzono również, iż do dnia uzyskania zgody ministra właściwego do spraw wewnętrznych, nie dłużej jednak niż do 24 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, za podmioty uprawnione do wykonywania ratownictwa górskiego uznawać się będzie Górskie Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe i Tatrzańskie Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe.

Ustawa wejdzie w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, wyjątkiem przepisów dokonujących zmian w ustawie z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym oraz w ustawie z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie, które wejdą w życie z dniem 2 stycznia 2012 r.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Sejm uchwalił ustawę na 95. posiedzeniu w dniu 1 lipca 2011 r. Projekt ustawy był przedłożeniem sejmowej Komisji Administracji i Spraw Wewnętrznych (druk sejmowy nr 3447). W trakcie prac sejmowych nad wniesionym do łaski marszałkowskiej projektem m.in.:

- 1) rozszerzono słowniczek ustawy (dodano definicje pojęć m.in. : "park narciarski", "półka ćwiczebne", "narciarska trasa zjazdowa", "nartostrada"; pojęcia te definiowano w projekcie w przepisach merytorycznych szczegółowych), zmodyfikowano niektóre

- definicje (dotyczy to np. definicji: "górze", "ratownictwa górskiego", "ratownika górskiego") oraz wyeliminowano niektóre definicje (np. definicje: "TOPR", "GOPR");
- 2) zmodyfikowano przepisy ogólne rezygnując z części przepisów (np. zrezygnowano z przepisu, który stanowił, iż osoby które uprawiają sport i turystykę w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich czynią to na własne ryzyko i odpowiedzialność), przenosząc część przepisów w inne miejsca w strukturze ustawy;
 - 3) zmodyfikowano katalog działań, które składają się na zapewnienie bezpieczeństwa w górach;
 - 4) zrezygnowano z regulacji dotyczących organizacji szlaków turystycznych pieszych, narciarskich i konnych;
 - 5) przyjęto, iż również TOPR i GOPR zobowiązane będą uzyskać zgodę ministra właściwego do spraw wewnętrznych na wykonywanie ratownictwa górskiego;
 - 6) rozszerzono katalog działań ratowniczych podejmowanych w ramach ratownictwa górskiego (czynności te obejmować będą również transport zwłok z gór);
 - 7) rozszerzono katalog informacji, które zamieszczać się będzie w rejestrze działań ratowniczych (w rejestrze zamieszczać się będzie również informacje o czasie i miejscu przekazania ratowanego jednostkom systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne lub innym służbom);
 - 8) zrezygnowano z regulacji dotyczących psa ratowniczego/lawinowego;
 - 9) uznano, iż określone kwestie techniczne związane z udostępnianiem zorganizowanego terenu narciarskiego powinny być uregulowane ze względu na ich specyfikę w rozporządzeniach (dotyczy to m.in. dopuszczalnego obciążenia narciarskiej trasy zjazdowej, czy też warunków oświetlenia zorganizowanych terenów narciarskich);
 - 10) zrezygnowano z części przepisów karnych (uznano za wystarczające przepisy karne zawarte w Kodeksie karnym);
 - 11) dodano przepisy merytoryczne dotyczące kontroli podmiotu uprawnionego do wykonywania ratownictwa górskiego.

III. Uwagi szczegółowe

- 1) art. 2 pkt 9 – analizując definicję "ratownika górskiego" należy wziąć pod uwagę fakt, iż do dnia 31 grudnia 2020 r. lekarzem systemu może być również lekarz posiadający specjalizację lub tytuł specjalisty albo który ukończył co najmniej drugi rok specjalizacji w dziedzinie: anestezjologii i intensywnej terapii, chorób wewnętrznych, chirurgii

ogólnej, chirurgii dziecięcej, ortopedii i traumatologii narządu ruchu, ortopedii i traumatologii lub pediatrii. Przesądza to art. 57 ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym. Odsyłając w definicji "ratownika górskiego" w odniesieniu do lekarza systemu wyłącznie do art. 3 pkt 3 tej ustawy może pojawić się wątpliwość, czy definicja ta obejmuje swoim zakresem również osoby wskazane w art. 57, czy też nie. Wydaje się, iż wolą ustawodawcy było objęcie zakresem analizowanej definicji wszystkich osób, które spełniają przewidziane przez ustawę o Państwowym Ratownictwie Medycznym wymagania dla lekarzy systemu. Analogiczna uwaga dotyczy definicji "ratownika narciarskiego" sformułowanej w art. 2 pkt 10. W niżej zaproponowanej poprawce zrezygnowano z odsyłania do konkretnych przepisów ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym i zastosowano technikę podobną do użytej w art. 50 opiniowanej ustawy.

Propozycja poprawki:

w art. 2:

- a) w pkt 9 wyrazy "w art. 3 pkt 3, art. 3 pkt 6, art. 10 lub art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.)" zastępuje się wyrazami "w ustawie z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) dla lekarza systemu, pielęgniarce systemu, ratownika medycznego lub ratownika";
 - b) w pkt 10 wyrazy "w art. 3 pkt 3, art. 3 pkt 6, art. 10 lub art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym" zastępuje się wyrazami "w ustawie z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym dla lekarza systemu, pielęgniarce systemu, ratownika medycznego lub ratownika";
- 2) art. 2 pkt 9 – formułując definicję pojęcia "ratownik górski" wskazano, iż taka osoba musi posiadać inne umiejętności określone przez podmioty uprawnione do wykonywania ratownictwa górskiego. Oznacza to *de facto*, iż zakres pojęcia "ratownik górski" będzie określany przez podmiot niebędący ustawodawcą. Rozwiązania takiego nie można uznać za prawidłowe. Przyjęta definicja nie realizuje jednej z podstawowych funkcji tego środka techniki prawodawczej, a mianowicie nie dokonuje w sposób niebudzący wątpliwości wykładni autentycznej (wiążącej) jednego z pojęć, którym posługuje się ustawodawca. Ustalenie, kto jest ratownikiem górskim, a kto nie wymagało będzie ustalenia w szczególności, jakie inne umiejętności za istotne uznał podmiot uprawniony do wykonywania ratownictwa górskiego. Być może ustawodawca chciał, aby

ratownikiem górskim była osoba, która posiada uprawnienia ratownicze w zakresie ratownictwa górskiego, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 3? Ponadto nasuwa się pytanie co ustawodawca chciał osiągnąć formułując warunek, że osoba musi być członkiem podmiotu uprawnionego do wykonywania ratownictwa górskiego. Czy wola ustawodawcy jest ograniczenie kręgu podmiotów, które będą mogły wykonywać ratownictwo górskie do tych, które mają członków (czyli stowarzyszeń i spółdzielni)? Jeśli tak, ograniczenia podmiotowe we wskazanym zakresie powinny być sformułowane w art. 5 opiniowanej ustawy. Sformułowanie ewentualnych poprawek wymaga ustalenia woli ustawodawcy w tym zakresie;

- 3) art. 2 pkt 11 – formułując definicję pojęcia "wypadek" należałoby wskazać, analogicznie jak to uczyniono w ustawie o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych, iż wypadkiem jest nagłe zdarzenie, którego następstwem jest naruszenie narządu ciała lub rozstrój zdrowia (w analizowanym przypadku wskazano, iż wypadkiem jest naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia).

Propozycja poprawek:

- w art. 2 w pkt 11 po wyrazach "przez to" dodaje się wyrazy "nagłe zdarzenie, którego następstwem jest";
- w art. 7 w ust. 3 w pkt 4 po wyrazie "lub" dodaje się wyraz "innego";

- 4) art. 2 pkt 12 - zestawiając definicję pojęcia "zarządzający zorganizowanym terenem narciarskim" z art. 36 ust. 6 opiniowanej ustawy dochodzi się do wniosku, iż istotą zarządzania zorganizowanym terenem narciarskim jest nie tylko posiadanie tytułu prawnego do terenu narciarskiego lub urządzeń transportu linowego lub taśmowego, ale także prowadzenie na tym terenie lub z wykorzystaniem tych urządzeń działalności gospodarczej. Mając na względzie zapewnienie zupełności (kompletności) definicji należałoby uzupełnić ją o brakujący fragment.

Propozycja poprawki:

w art. 2 w pkt 12 po wyrazie "narciarski" dodaje się wyrazy ", oraz wykonującą na tym terenie lub z wykorzystaniem tych urządzeń działalność gospodarczą";

- 5) art. 3 ust. 1 – w związku z tym przepisem nasuwa się pytanie co należy rozumieć przez "zorganizowaną działalność w zakresie sportu, rekreacji lub turystyki", czy chodzi tu o

działalność gospodarczą w zakresie sportu, rekreacji lub turystyki (może to sugerować art. 36 ust. 6 opinowanej ustawy)?

Propozycja poprawki:

- w art. 3 w ust. 1 wyrazy "zorganizowaną działalność" zastępuje się wyrazami "działalność gospodarczą";

- 6) art. 4 pkt 4 – mając na względzie, iż w języku prawnym "użytkowanie" oznacza jedno z ograniczonych praw rzeczowych proponuje się dokonanie niżej zaproponowanej zmiany redakcyjnej:

w art. 4 w pkt 4 wyraz "użytkowania" zastępuje się wyrazami "korzystania ze";

- 7) art. 5 ust. 4 pkt 2 – Mając na względzie konieczność zapewnienia konsekwencji terminologicznej w ustawie, wskazany przepis należałoby skorelować terminologicznie z art. 43 opinowanej ustawy, w który mowa jest nie tyle o usunięciu nieprawidłowości, co o wykonaniu wniosków i zaleceń pokontrolnych (przepis powinien być sformułowany analogicznie do art. 8 ust. 5 pkt 2 ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych).

Propozycja poprawki:

w art. 5 w ust. 4 w pkt 2 wyrazy "usunął w wymaganym terminie nieprawidłowości mających istotny wpływ na wykonywanie ratownictwa górskiego stwierdzonych protokołem kontroli" zastępuje się wyrazami "wykonał w terminie, o którym mowa w art. 43, wniosków i zaleceń pokontrolnych zawartych w protokole kontroli";

- 8) art. 6 pkt 1 i art. 7 ust. 3 pkt 4 – jednym z działań ratowniczych jest przyjęcie zgłoszenia o wypadku. Jednocześnie w rejestrze działań ratowniczych zamieszcza się informację o miejscu wypadku lub zdarzenia. W związku z tym nasuwa się pytanie, co należy rozumieć przez zdarzenie niebędące wypadkiem oraz, czy w związku z rozróżnieniem wypadku i innego zdarzenia nie powinno to znaleźć odzwierciedlenia w art. 6 w pkt 1 (oczywiście ze świadomością, iż katalog działań ratowniczych sformułowany w art. 6 ma charakter otwarty)?

- 9) art. 6 pkt 4 – mając na względzie czytelność przepisu proponuje się przyjęcie niżej zaproponowanej poprawki redakcyjnej.

Propozycja poprawki:

w art. 6 w pkt 4 po wyrazach "ewakuacji osób" dodaje się wyrazy "przebywających w górach" oraz skreśla się wyrazy "osób przebywających w górach";

- 10) art. 6 pkt 5 – mając na względzie jednoznaczność przepisu oraz skorelowanie go z art. 7 ust. 3 pkt 7 należałoby uściślić, iż w przepisie tym mowa jest o przekazaniu **ratowanego** (alternatywnie - osoby, której udzielono pomocy w ramach działań ratowniczych).

Propozycja poprawki:

w art. 6 w pkt 5 po wyrazie "przekazania" dodaje się wyraz "ratowanego";

albo (w przypadku uwzględnienia uwagi do art. 7 ust. 3 pkt 7)

w art. 6 w pkt 5 po wyrazie "przekazania" dodaje się wyrazy "osoby, której udzielono pomocy w ramach działań ratowniczych,";

- 11) art. 7 ust. 3 pkt 1 i 7 i ust. 5 pkt 1 – stanowiąc o osobie, której udzielono pomocy ustawodawca używa różnych określeń. W ustawie mówi się o osobie, której udzielono pomocy w ramach działań ratowniczych, albo o ratowanym, albo o poszkodowanym. Z §10 Zasad techniki prawodawczej wynika nakaz zachowania konsekwencji terminologicznej oznaczający, iż do oznaczania jednakowych pojęć należy używać jednakowych określeń. W związku z tym należy ujednoczyć terminologię w tym zakresie decydując się na jedno z wyżej wymienionych określeń. Jednocześnie należy zwrócić uwagę, iż określenie "poszkodowany" ma na gruncie systemu prawnego określone znaczenie wynikające z ustawy – Kodeks cywilny i w związku z tym posługiwanie się tym określeniem w innym niż kodeksowe znaczeniu również należy uznać za niewłaściwe. Analogiczne uwagi dotyczą art. 36 ust. 2 pkt 1 i 7 i ust. 4 pkt 1

Propozycja poprawki:

- w art. 7 w ust. 3 w pkt 7 oraz w art. 36 w ust. 2 w pkt 7 wyraz "ratowanego" zastępuje się wyrazami "osoby, o której mowa w pkt 1";
- w art. 7 w ust. 5 w pkt 1 oraz w art. 36 w ust. 4 w pkt 1 wyraz "poszkodowanego" zastępuje się wyrazami "osobie, której udzielono pomocy w ramach działań ratowniczych";

12) art. 9 ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia – określając katalog działań, które mogą być podjęte przez podmiot uprawniony do wykonywania ratownictwa górskiego wskazano, iż za podmiot ten działa przedstawiciel. Oczywistym jest, że podmiot "zbiorowy" nie będzie działał osobiście, a w jego imieniu będzie działała upoważniona osoba i w związku z tym nie ma potrzeby o tym adresatom przypominać. Analizując art. 9 ust. 1 należy zwrócić uwagę na sposób sformułowania np. art. 7 i art. 8. W artykułach tych słusznie nie wskazano, kto realizuje określone w nich zadania podmiotu uprawnionego do wykonywania ratownictwa górskiego. Jednocześnie należałoby się zastanowić, czy art. 9 ust. 1 w pkt 1 powinien stanowić o wniosku, a nie na przykład zaleceniu. Złożenie wniosku wiąże się bowiem z procedurą jego rozpatrzenia, a w analizowanym przypadku procedury takiej nie określono (por. art. 5 opiniowanej ustawy). Ponadto pojawia się pytanie co będzie w przypadku, jeżeli wniosek zostanie rozpatrzony negatywnie? Dodatkowo art. 9 ust. 2 należałoby uzupełnić o wskazanie, iż w pisemnym potwierdzeniu wniosku (zalecenia) podana powinna być również nazwa podmiotu uprawnionego do wykonywania ratownictwa górskiego.

Propozycja poprawki (dotycząca pierwszego i drugiego zasygnalizowanego problemu):

art. 9 otrzymuje brzmienie:

"Art. 9. 1. Podmioty uprawnione do wykonywania ratownictwa górskiego z chwilą stwierdzenia zagrożeń nadzwyczajnych, które mają istotny wpływ na bezpieczeństwo osób w górach lub na zorganizowanych terenach narciarskich, mogą wydawać zalecenia:

- 1) zarządzającemu zorganizowanym terenem narciarskim oraz podmiotom, o których mowa w art. 3 ust. 1, w sprawie usunięcia stwierdzonych zagrożeń w zakresie bezpieczeństwa osób lub wstrzymania eksploatacji obiektu i urządzenia, lub zamknięcia terenu dla ruchu osób do czasu ustąpienia lub usunięcia tych zagrożeń;
- 2) osobom uprawiającym sport, rekreację lub turystykę w górach lub na zorganizowanych terenach narciarskich.

2. Zalecenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, wydane w formie ustnej, powinno zostać potwierdzone na piśmie i zawierać określenie rodzaju zagrożenia nadzwyczajnego, nazwę podmiotu uprawnionego do wykonywania ratownictwa górskiego oraz imię i nazwisko osoby wydającej zalecenie.";

- 13) art. 10 ust. 4 – w przepisie tym ustawodawca stanowi, iż wynagrodzenie wypłaca pracodawca. Przepis ten nie ma żadnej nowości normatywnej. Oczywiście jest bowiem, iż wypłata wynagrodzenia jest obowiązkiem pracodawcy. Przepis ten należy potraktować jako informację i w związku z tym powinien być on skreślony. Zgodnie z § 11 Zasad techniki prawodawczej w ustawie nie zamieszcza się wypowiedzi, które nie służą wyrażaniu norm prawnych.

Propozycja poprawki:

w art. 10 skreśla się ust. 4;

- 14) art. 11 – przepis ten przyznaje ratownikowi górskiemu i ratownikowi narciarskiemu ochronę przewidzianą dla funkcjonariuszy publicznych. Zestawiając ten przepis z regulacjami ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym pojawia się wątpliwość, czy i w jakim zakresie art. 5 ust. 2 tej ustawy będzie stosowny do ratowników górskich i ratowników narciarskich? Przepis ten stanowi, iż osoba udzielająca pierwszej pomocy, kwalifikowanej pierwszej pomocy oraz podejmująca medyczne czynności ratunkowe może poświęcić dobra osobiste innej osoby, inne niż życie lub zdrowie, a także dobra majątkowe w zakresie, w jakim jest to niezbędne dla ratowania życia lub zdrowia osoby znajdującej się w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego. Zakładając, iż wola ustawodawcy jest stosownie art. 5 ust. 2 również do ratowników górskich i ratowników narciarskich oraz w celu wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych w tym zakresie proponuje się przyjęcie niżej zaproponowanej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 11 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

"2. W przypadku gdy wykonywane przez ratownika górskiego lub ratownika narciarskiego działania ratownicze polegają na udzieleniu pierwszej pomocy, kwalifikowanej pierwszej pomocy lub podjęciu medycznych czynności ratunkowych może on poświęcić dobra osobiste innej osoby, inne niż życie lub zdrowie, a także dobra majątkowe w zakresie, w jakim jest to niezbędne dla ratowania życia lub zdrowia osoby znajdującej się w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego.";

- 15) art. 16 ust. 1 zdanie drugie – w przepisie tym odsyła się do art. 11c ustawy o działalności pożytku publicznego i wolontariacie, w który to przepis z kolei odsyła do art. 40 ustawy o sporcie. Mocą opiniowanej ustawy oraz ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych przepis art. 40 ustawy o sporcie zostanie wyeliminowany z

systemu, a tym samym odesłanie do niego w art. 11c ustawy o działalności pożytku publicznego i wolontariacie będzie bezprzedmiotowe. Mając to na względzie proponuje się przyjęcie jednej z niżej sformułowanych poprawek.

Propozycja poprawek:

- po art. 46 dodaje się art. 46a w brzmieniu:

"Art. 46a. W ustawie z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2010 r. Nr 234, poz. 1536 oraz z 2011 r. Nr 112, poz. 654) art. 11c otrzymuje brzmienie:

"Art. 11c. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w przypadkach dotyczących zadań z zakresu ochrony ludności i ratownictwa, może zlecać Górskiemu Ochotniczemu Pogotowiu Ratunkowemu, Tatrzańskiemu Ochotniczemu Pogotowiu Ratunkowemu, Wodnemu Ochotniczemu Pogotowiu Ratunkowemu, jednostkom ochrony przeciwpożarowej, o których mowa w art. 15 pkt 6 i 7 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 178, poz. 1380 oraz z 2010 r. Nr 57, poz. 353), oraz Polskiemu Czerwonemu Krzyżowi realizację zadań publicznych z pominięciem otwartego konkursu ofert. Przepisy art. 43, art. 47 oraz art. 151 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych stosuje się odpowiednio."";

albo

- po art. 46 dodaje się art. 46a w brzmieniu:

"Art. 46a. W ustawie z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2010 r. Nr 234, poz. 1536 oraz z 2011 r. Nr 112, poz. 654) art. 11c otrzymuje brzmienie:

"Art. 11c. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w przypadkach dotyczących zadań z zakresu ochrony ludności i ratownictwa, może zlecać podmiotom uprawnionym do wykonywania ratownictwa górskiego, o których mowa w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 1 lipca 2011 r. o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich (Dz. U. Nr ..., poz. ...), podmiotom uprawnionym do wykonywania ratownictwa

wodnego, o których mowa w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 1 lipca 2011 r. o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych (Dz. U. Nr ..., poz. ...), jednostkom ochrony przeciwpożarowej, o których mowa w art. 15 pkt 6 i 7 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 178, poz. 1380 oraz z 2010 r. Nr 57, poz. 353), oraz Polskiemu Czerwonemu Krzyżowi realizację zadań publicznych z pominięciem otwartego konkursu ofert. Przepisy art. 43, art. 47 oraz art. 151 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych stosuje się odpowiednio.".

Termin wejścia w życie przepisu w jednej z wyżej zaproponowanych wersji powinien być skorelowany z datą ekspirowania z systemu prawnego art. 40 ustawy o sporcie. Zaproponowana poprawka ulegnie modyfikacji, jeżeli terminy wejścia w życie opiniowanej ustawy oraz ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych nie zostaną ujednoczone.

- 16) art. 16 ust. 2 – uwzględniając art. 5 ust. 4 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie oraz art. 151 ustawy o finansach publicznych, w art. 16 ust. 2 należałoby uściślić, że zadania z zakresu ratownictwa górskiego nie będą powierzane w ramach dotacji celowych, a wyłącznie finansowane środkami przyznanymi w ramach tych dotacji.

Propozycja poprawki:

w art. 16 w ust. 2 wyrazy "Zadania z zakresu ratownictwa górskiego powierzane i" zastępuje się wyrazami "Powierzone zadania z zakresu ratownictwa górskiego";

- 17) art. 16 ust. 6 i 7 – interpretacja językowa wskazanych ustępów może prowadzić do wniosku, iż utrzymanie gotowości operacyjnej śmigłowca, o którym mowa w ust. 7, jest zadaniem innym niż utrzymanie śmigłowca ratowniczego wraz z załogą lotniczo-techniczną, a tym samym nie jest jednym z zadań, o których mowa w art. 16 ust. 1, 3 i 4. Przyjęcie tej interpretacji uniemożliwiłoby dotowanie tego zadania z budżetu państwa lub budżetu jednostki samorządu terytorialnego. Wnioski te uzasadnia pośrednio art. 16 ust. 8, który we wprowadzeniu do wyliczenia "rozdziela" zadania (działania) z ust. 6 i 7. Zapewne nie jest to zgodne z intencją autorów przepisu. Zakładając, iż art. 16 ust. 6 pkt 5

i art. 16 ust. 7 stanowią o tym samym zadaniu, ale w innych aspektach (pierwszy w aspekcie zadaniowym, drugi kosztowym) należałoby ujednoclić terminologię ustawy i przyjąć niżej zaproponowaną poprawkę.

Propozycja poprawki:

w art. 16:

- a) w ust. 6 w pkt 5 wyrazy "utrzymanie śmigłowca ratowniczego wraz z załogą lotniczo-techniczną" zastępuje się wyrazami "utrzymanie gotowości operacyjnej śmigłowca",
- b) w ust. 8 skreśla się wyrazy "i 7";

- 18) w art. 23 w ust. 1 – w przepisie tym mówiąc o urządzeniach transportu linowego osób o niskim prowadzeniu liny oraz wyciągach taśmowych odsyła do ich definicji zawartych w przepisach wydanych na podstawie art. 54 ust. 2 ustawy o dozorze technicznym. Po przeprowadzeniu analizy wszystkich rozporządzeń wydanych na podstawie wskazanego upoważnienia należy stwierdzić, iż prawodawca nie sformułował w tych aktach rzeczonych definicji. W związku z tym sformułowane odesłanie należy uznać za niewłaściwe. Jeżeli pojęcia w odniesieniu, do których nastąpiło odesłanie są powszechnie przez adresatów rozumiane, a jednocześnie nie ma ryzyka ich niejednolitej wykładni, można w ogóle zrezygnować ze sformułowanego odesłania (oczywiste w takim przypadku jest, że należy przyjmować podstawowe i powszechne znaczenie danego określenia). Jeżeli zaś jest inaczej należałoby posłużyć się w analizowanym przepisie nomenklaturą zgodną z przepisami ustawy o dozorze technicznym oraz aktami wykonawczymi wydanymi na podstawie tej ustawy albo wskazać inny akt normatywny, w którym definicje takie sformułowano. Ponadto należy zwrócić uwagę, iż w innych przepisach opiniowanej ustawy (art. 2 pkt 5, 6, 12, 13, art. 12, art. 13, art. 25 ust. 1 i 2 oraz art. 26 ust. 4) mówi się nie o wyciągach taśmowych, ale o urządzeniach transportu taśmowego przeznaczonych do transportu osób (bez odsyłania do przepisów o dozorze technicznym). Zakładając, iż urządzenie transportu taśmowego przeznaczone do transportu osób i wyciąg taśmowy to samo, należałoby – kierując się nakazem zachowania konsekwencji terminologicznej – również w art. 23 ust. 1 posłużyć się pierwszym z wymienionych pojęć (bez odsyłania). Analogiczne zastrzeżenia budzi odesłanie, które sformułowano w art. 23 ust. 2. W tym przepisie wprawdzie nie odsyła się do rozporządzenia, ale ustawy o dozorze technicznym, niemniej w samej ustawie również brak jest definicji, do której się odsyła.

Propozycja poprawki:

w art. 23:

- a) w ust. 1 wyrazy "wyciągów taśmowych w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 54 ust. 2 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorze technicznym (Dz. U. Nr 122, poz. 1321, z późn. zm.)" zastępuje się wyrazami "urządzeniami transportu taśmowego przeznaczonymi do transportu osób",
- b) w ust. 2 skreśla się wyrazy "w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorze technicznym";

19) art. 25 ust. 3 – przepis ten jest powtórzeniem art. 25 ust. 1 pkt. 1. Skoro ustawodawca nakazuje oznaczenie na zorganizowanym terenie narciarskim wszelkich przeszkód, to tym samym zakazuje, aby na takim terenie znajdowały się przeszkody nieoznaczone. Zgodnie z art. 2 pkt 5, 6 i 13 opiniowanej ustawy zorganizowanym terenem narciarskim jest również narciarska trasa zjazdowa i nartostrada. Mając to na względzie należałoby skreślić ust. 3.

Propozycja poprawki:

w art. 25 skreśla się ust. 3;

20) art. 26 ust. 4 – z przepisu tego nie wynika nakaz włączenia przez zarządzającego zorganizowanym terenem narciarskim używającego pojazdu silnikowego na zorganizowanym terenie narciarskim ostrzegawczej sygnalizacji w kolorze żółtym oraz sygnalizacji dźwiękowej. Pojazd ma być tylko wyposażony w taką sygnalizację. Jak się wydaje intencją ustawodawcy było nałożenie na zarządzającego obowiązku nie tylko posiadania pojazdów z odpowiednim wyposażeniem, ale zobligowanie do czynienia użytku z tego wyposażenia. Propozycja poprawki uwzględnia sposób sformułowania art. 26 ust. 3. Poza tym z art. 26 ust. 4 nie wynika jednoznacznie ze przepis ten jest wyjątkiem od zakazu sformułowanego w ust. 2 tego artykułu.

Propozycja poprawki:

w art. 26:

- a) w ust. 3 po wyrazie "wysyłających" dodaje się wyraz "jednocześnie" oraz skreśla się wyraz "jednocześnie",
- b) w ust. 4:
 - wyrazy "Dopuszczalne jest używanie" zastępuje się wyrazami "Zakaz, o którym mowa w ust. 2, nie dotyczy używania",

- po wyrazie "narciarskim" dodaje się wyrazy "na tym terenie",
- wyrazy "pojazdów wyposażonych w ostrzegawczą sygnalizację świetlną w kolorze żółtym oraz sygnalizację dźwiękową" zastępuje się wyrazami "pojazdu wysyłającego jednocześnie sygnały świetlne w postaci żółtych świateł błyskowych i sygnały dźwiękowe *o zmiennym tonie (?)*";

21) art. 36 – z art. 7 ust. 2 pkt 6 wynika, że rejestr wypadków na zorganizowanym terenie narciarskim może prowadzić również na podstawie stosownego upoważnienia podmiot uprawniony do wykonywania ratownictwa górskiego. Z art. 36, podstawowego z punktu widzenia prowadzenia rejestru, nie wynika możliwość udzielenia takiego upoważnienia oraz tryb upoważniania. Dodatkowo istnieje różnica terminologiczna pomiędzy art. 7 ust. 2 pkt 6, który stanowi o upoważnieniu do prowadzenia rejestru, a art. 36 ust. 4, który mówi o powierzeniu prowadzenia rejestru. Mając na względzie zupełność art. 36 oraz konieczność zapewnienia spójności terminologicznej w ustawie proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki. W poprawce założono, iż stosowne upoważnienie będzie wynikało z umowy, o której mowa w art. 31 ust. 6, opiniowanego aktu.

Propozycja poprawki:

w art. 36:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

"1a. Zarządzający zorganizowanym terenem narciarskim może, w drodze umowy, o której mowa w art. 31 ust. 2, upoważnić podmiot uprawniony do wykonywania ratownictwa górskiego do prowadzenia rejestru wypadków na zorganizowanym terenie narciarskim."

b) w ust. 4 wyrazy ", któremu powierzono prowadzenie" zastępuje się wyrazami "upoważniony do prowadzenia";

22) art. 36 ust. 5 – przepis ten nakłada na zarządzającego obowiązek przekazania **jednemu** z podmiotów uprawnionych do wykonywania ratownictwa górskiego określonych informacji. W związku z tym pojawia się pytanie, czy zgodne z wolą ustawodawcy jest, aby stosowne informacje przekazywane były jakimkolwiek podmiotowi uprawnionemu do wykonywania ratownictwa górskiego, czy też podmiotowi, na obszarze działania którego zarządzający zorganizowanym terenem narciarskim prowadzi swoją działalność? W przypadku jeśli wolą ustawodawcy jest to drugie rozwiązanie proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 36 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

"5. W terminie do 31 maja każdego roku zarządzający zorganizowanym terenem narciarskim przekazuje dane dotyczące liczby wypadków i rodzaju doznawanych urazów podmiotowi uprawnionemu do wykonywania ratownictwa górskiego, na terenie działania którego zarządzający wykonuje działalność gospodarczą.";

- 23) art. 39 ust. 2 – przepis ten jest zbędny. Oczywiście jest bowiem, że pracownik urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw wewnętrznych jest obowiązany realizując zadania stosować się do wszystkich przepisów powszechnie (i wewnętrznie) obowiązujących, których jest adresatem. Ponadto odesłanie sformułowane w przepisie jest niezgodne z § 156 Zasad techniki prawodawczej, który określa m.in. zasady formułowania odesłań zewnętrznych w akcie normatywnym. Analizowany przepis może być również uznany za sprzeczny z § 4 ust. 4 Zasad techniki prawodawczej (w ustawie nie można zamieszczać przepisów nakazujących stosowanie innych aktów normatywnych).

Propozycja poprawki:

w art. 39 skreśla się ust. 2;

- 24) art. 43 – propozycja poprawki korelującej terminologię art. 43 z art. 41 i art. 42 (nakaz zachowania konsekwencji terminologicznej §10 Zasad techniki prawodawczej):
w art. 43 po użytym dwukrotnie wyrazie "protokołu" dodaje się wyraz "kontroli" oraz po wyrazie "protokole" dodaje się wyraz "kontroli";
- 25) art. 49, art. 54 opiniowanej ustawy oraz art. 28 i art. 31 ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych – w związku z tym, iż zarówno opiniowana ustawa, jak i ustawa o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych przewidują zmianę art. 39 i art. 40 ustawy o sporcie, a obie te ustawy wchodzą w życie w różnych terminach pojawia się problem takiego ukształtowania wzajemnych relacji pomiędzy tymi ustawami i zmianami przez nie dokonywanymi, aby adresat normy prawnej mógł w sposób niebudzący wątpliwości ustalić obowiązujący reżim prawny. Zaproponowane przez ustawodawcę rozwiązanie zakłada, iż art. 39 i art. 40 będą eliminowane z systemu prawnego "na raty", w drodze uchylania poszczególnych ich ustępów przez każdą z ustaw (w skrócie - ustępy, które związane są z GOPR - em i

TOPR - em eliminuje opiniowana ustawa, te które dotyczą WOPR - u, ustawa o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych). Jednocześnie pomimo, iż opiniowana ustawa wejdzie w życie, co do zasady, po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, to dokonywane nią zmiany w ustawie o sporcie wejdą w życie 2 stycznia 2012 r. Zmiany art. 39 i art. 40 dokonywane ustawą o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych wejdą w życie 1 stycznia 2012 r. Analogiczna sytuacja dotyczy zmian dokonywanych w art. 15 ust. 1 ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym. W następstwie przyjętych rozwiązań w zakresie przepisów o wejściu w życie dojdzie do sytuacji, w której:

- a) od dnia wejścia w życie opiniowanej ustawy do dnia 2 stycznia 2012 będziemy mieli do czynienia z dualizmem prawnym w zakresie przepisów o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich; z jednej strony kwestie te będzie regulowała opiniowana ustawa, z drugiej zaś ustawa o sporcie; stan ten należy uznać za niedopuszczalny z punktu widzenia zasady przyzwoitej legislacji,
- b) tylko przez jeden dzień (tj. 1 stycznia 2012 r.) obowiązywał będzie art. 39 ust. 5 i art. 40 ust. 3 i 4 w brzmieniu nadanym ustawą o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych; trudno zrozumieć co powodowało ustawodawcę, który nadaje nowe brzmienie delegacjom ustawowym albo modyfikuje zasady współpracy organizacji z innymi podmiotami na jeden dzień;
- c) tylko przez jeden dzień (tj. 1 stycznia 2012 r.) obowiązywał będzie art. 15 ust. 1 ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym w brzmieniu nadanym ustawą o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych; w okresie od dnia wejścia w życie opiniowanej ustawy do dnia 1 stycznia 2012 r. przepis ten będzie obowiązywał w brzmieniu dotychczasowym;
- d) nie będzie możliwa jednoznaczna ocena wpływu dokonywanych przez ustawodawcę zmian art. 40 ustawy o sporcie na art. 11c ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie;
- e) nie będzie możliwe jednoznaczne wskazanie, od którego momentu powinien zacząć obowiązywać znowelizowany art. 11c ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (o ile uwzględniona zostanie uwaga zawarta w pkt 15 tej części opinii).

Rozwiązaniem, które pozwoliłoby uniknąć wyżej omówionych problemów byłoby skorelowanie terminów wejścia w życie opiniowanej ustawy i ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych. Zakładając, iż ustawy te weszłyby w życie w jednym terminie, z tym dniem należałoby również wyeliminować z

systemu prawnego art. 39 i art. 40 ustawy o sporcie. Rozwiązanie takie pozwoliłoby uniknąć również błędów, które popełniono nowelizując ustawą o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych art. 91 ust. 1 ustawy o sporcie, które polegają na naruszeniu § 33 ust. 2 i 3 Zasad techniki prawodawczej (§ 33 ust. 2 – nie zachowuje się mocy tylko niektórych przepisów aktu wykonawczego wydanego na podstawie uchylanego albo zmienianego przepisu upoważniającego; § 33 ust. 3 - nie zachowuje się czasowo w mocy rozporządzenia, które już raz wcześniej było utrzymane w mocy).

Zakładając, iż wcześniej wejdzie w życie opiniowana ustawa proponuje się, aby również ustawa o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych weszła w życie po upływie 3 miesięcy od dnia jej ogłoszenia. Trzymiesięczny okres *vacatio legis* wydaje się wystarczający do tego aby adresaci zapoznali się z przepisami i podjęli niezbędne działania w celu dostosowania swych działań do nowych regulacji. Analiza kalendarza procesu ustawodawczego prowadzi do wniosku, iż *de facto vacatio legis* skrócone byłoby o ok. 6 tygodni.

Propozycja poprawek (*przy założeniu wcześniejszego wejścia w życie ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych*):

- art. 49 otrzymuje brzmienie:
"Art. 49. W ustawie z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127, poz. 857 i Nr 151, poz. 1014) uchyla się art. 39 i art. 40.";
- w art. 54 skreśla się wyrazy ", z wyjątkiem art. 48 i art. 49, które wchodzi w życie z dniem 2 stycznia 2012 r.";

Wraz z tymi poprawkami powinny być dokonane odpowiednie zmiany w ustawie o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych:

- skreśla się art. 27;
- skreśla się art. 28;
- w art. 31 wyrazy "z dniem 1 stycznia 2012 r." zastępuje się wyrazami "po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia";

W przypadku nieskorelowania terminów wejścia w życie opiniowanej ustawy oraz ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych konieczne byłyby niżej zaproponowane poprawki:

Propozycja poprawek:

- w art. 48, w ust. 1 wyrazy "uprawnione do wykonywania ratownictwa wodnego na podstawie przepisów ustawy z dnia 1 lipca 2011 r. o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych (Dz. U. Nr ..., poz. ...)" zastępuje się wyrazami ", o których mowa w art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127, poz. 857 i Nr 151, poz. 1014)";
- w art. 49:
 - a) w pkt 1 lit. b otrzymuje brzmienie:
 - "b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

"5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób realizacji obowiązku, o którym mowa w ust. 3, sposób zagospodarowania, udostępniania, oznakowania, zabezpieczania i korzystania z terenów służących do uprawiania sportu na wodach, warunki do organizowania pomocy osobom, które uległy wypadkowi lub są narażone na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia na wodach, a także wzory znaków nakazu, zakazu i informacyjnych, mając na uwadze konieczność zapewnienia odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa i możliwości sprawnego udzielania pomocy osobom, które uległy wypadkom lub są narażone na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia na wodach.";
 - b) w pkt 2 lit. b otrzymuje brzmienie:
 - "b) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

"3. Organizacje, o których mowa w ust. 2, współdziałają w realizacji swoich zadań z organami administracji rządowej i organami jednostek samorządu terytorialnego oraz osobami prawnymi, jednostkami organizacyjnymi nieposiadającymi osobowości prawnej i osobami fizycznymi, prowadzącymi działalność w zakresie kultury fizycznej lub turystyki.

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres obowiązków i uprawnień specjalistycznych organizacji ratowniczych, warunki ich wykonywania przez inne organizacje ratownicze, a także rodzaj i wysokość świadczeń przysługujących ratownikom wodnym w związku z udziałem w akcji ratowniczej.

Rozporządzenie powinno określać szczegółowe zadania w zakresie organizowania pomocy oraz ratowania osób podejmowane przez poszczególne organizacje ratownicze, a także przewidywać świadczenia finansowe i rzeczowe z uwzględnieniem czasu trwania i stopnia niebezpieczeństwa wyprawy ratunkowej.";"

- w art. 54 skreśla się wyrazy ", z wyjątkiem art. 48 i art. 49, które wchodzi w życie z dniem 2 stycznia 2012 r.";

Wraz z tymi poprawkami powinny być dokonane odpowiednie zmiany w ustawie o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych:

- w art. 27, w ust. 1 wyrazy ", o których mowa w art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127, poz. 857 i Nr 151, poz. 1014)" zastępuje się wyrazami "uprawnione do wykonywania ratownictwa wodnego na podstawie przepisów ustawy z dnia 1 lipca 2011 r. o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych (Dz. U. Nr ..., poz. ...)";
- w art. 28:
 - a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:
 - "1) w art. 39 uchyla się ust. 3-5;"
 - b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:
 - "2) w art. 40 uchyla się ust. 2-4;"
 - c) skreśla się pkt 3;

26) art. 50 – ponieważ ustawa o Państwowym Ratownictwie Medycznym nie stanowi o ratownikach górskich, ale o ratownikach, w przepisie art. 50 wyrazy "ratownik górski" należy zastąpić wyrazem "ratownik". W przeciwnym razie przepis przejściowy będzie wprowadzał adresata w błąd, sugerując mu, iż znajdzie on definicję pojęcia "ratownik górski" w ustawie o Państwowym Ratownictwie Medycznym. Ponadto przepis przejściowy dotyczący ratowników górskich zawarty jest w art. 51.

Propozycja poprawki:

w art. 50 skreśla się wyraz "górski";

27) art. 53 – ponieważ dotychczasowe rozporządzenie wydane na podstawie art. 66 ust. 7 ustawy – Prawo o ruchu drogowym na skutek nowelizacji delegacji ustawowej i wpływu

terminów wskazanych w przepisach przejściowych utraciło moc obowiązującą¹, a nie wydano nowego rozporządzenia na tej podstawie, przepis przejściowy art. 53 jest bezprzedmiotowy. Nie ma bowiem możliwości utrzymania w mocy czegoś czego nie ma. Przepis ten miałby tylko w takim przypadku sens, jeżeli przed dniem wejścia w życie art. 46 opiniowanej ustawy weszłoby w życie nowe rozporządzenie.

Propozycja poprawki:

skreśla się art. 53.

Jakub Zabielski

Główny legislator

¹ Rozporządzenie Ministrów: Spraw Wewnętrznych i Administracji, Obrony Narodowej, Finansów oraz Sprawiedliwości z dnia 24 listopada 2004 r. w sprawie warunków technicznych pojazdów specjalnych i pojazdów używanych do celów specjalnych Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, kontroli skarbowej, Służby Celnej, Służby Więziennej i straży pożarnej utraciło moc obowiązującą z dniem 2 października 2007 r.